

Mozzanatok. 1974 koratavas, (letisztázva: 1975.II.16..)  
Vagy Kondor Bélától lopom  
az egybekaroló szót:

Mozgófényképek. Sokadik.

És osztódott, bomlott az élet.  
Már éltek a madarak.  
Szorongva bújtál volna valahová. Mentél.  
A lábaid különváltak; karod ernyedten himbálódzott; elviselhetetlenül gyenge  
voltál –  
? Nem fogod soha megosztani azt a kékséget – az est előtti kékséget –  
a sziklák fölött?

A párbeszéddek lassan fölhabálták agysejtjeidet.  
A néma magadba fordulások...

Képek jöttek.  
Majd három babakocsi.–  
Egy lány is – akitől megrendültél. Követted, és nem érezhette: mennyire szereted.  
Másik kocsiba szállt.  
A metrón újra láttad.

A zene  
a zene  
a zene; lassulsz?: zene

Öregember az asztalnál.  
Azt a hosszúhajút sem fogod látni többé, aki levegővételre a felszínre hozott.

Annyira közel van a senki földje – zsugorodik az odáig út.  
És még semmit sem tudunk az átkerülések természetéről.

[ – Item. – Mondaná az öreg csavargó (az elmúlt századoké), és jót húzna  
sörös kancsóijából.

Vagy a kamasz:  
Aki szép szívvel nézte a sör mellől a lány fűzős ruhájából kibuggyanó szép  
mellét –

Ha néhány hónap múlva nem áll össze a mozaik,  
ha tompul az érzékenység – semmit sem olvasunk ki elmúlt mondatainkból.  
A könyv mélyre ágyazódik – lapozni elfelejtünk;  
olvasni is.

És a leírt sorok – még a fölbukkanók is – érthetatlenné válnak.  
De nem szabad fedőrétegek alá rejteni a mozzanat felizzó színeit –  
A magyarázó – képzelt homályt osztó fedőszínek a valóságosakat felhívítják –  
ám kétségtelen: az előzményekből felépült agyunk – a magyarázó ábrák  
előtt leheveredik a heverőre és zsírosan, zsírban elmerülve – készen kapott  
dolgokon csámcsog. Mintha a lényeglátó emlékezet és egyáltalán: az emlékezet – nem  
emberi sajátosság lenne. És amikor működik is – akkor is csak töredékét hozza fel a  
voltaknak.

Lemérheted az idő múlását – butulásodon  
– érzéketlenségeden  
– változásodon ]

A város.  
Jársz – megmozdul benned és menned kell.  
A belváros  
egymás elé lépő házai –  
köztük egy kék csík az ég – hűlő meleg van.

A testedtől különváltál és mész,  
Mész.

Más:  
Megfogta a halszemű, kékre festett szemhéjú kurva kezét,  
aki ezenkívül kávéfőzőnő.  
Az ráütött.  
– Ne szórakozzál – mondta a srác és lehörpölte három centiliter konyakját.  
Te valahova messzire néztél.

Az öregember egy tál bográcsgulyásban találja meg a nappal-sincs meleget.  
Hányszor keresed az eltávozottat,  
a soha meg nem találtad azon a helyen.

Belegörnyed és kanalazza.

Belegörnyedsz és kanalazod.

Egy öregember kiköp az önkiszolgáló étterem kövére.

A kövér pénztárosnő kilép a kasszából és azt sikítja az ételkiadó felé:

– Igazad van! –

Röhögsz az elemlámpás rendőrökön.  
Nem látják hova könnyezel.

Harisnyás székely groteszkek a Nagykörúton; a hatosra (az utolsó villamosra) várnak.  
De nem, nem arra várnak. Csak várnak és tanakodnak.: Mindegyik kicsi, mindegyik gnóm,  
– a fehér harisnyán csizma –, mindegyik pofoncsap.–  
– Jössz a Maximba mulatni? – kérdik egymástól. Nevetnek.  
Pirosnál futnak át az úton. Görnyedt a hátuk.

Puff neki!  
nesze neked – szép honvágy: az elveszett fenyvesek;  
a meggyalázott nemzet keserve.  
Százlábúakká változnánk valamennyien?  
S csak az „odú” jelentene menedéket?

[Így van ez, uram  
pajtás.  
Gondolatcafatok, véres gondolatcafatok. „A gép elkapta” Hiába követi villámgyorsan a  
világot – cafatok maradnak meg csak:  
észleletek  
érzékletek.  
A gép elkapta. Megölte. – Már csak észlel,  
már nem gondolkodik.  
A legjobb úton halad a –  
Mifelé? – Afelé? – Akkor jó.]

Láttam egy lányt élettársa mellett.  
A Szép arcáról átlopódzott az asszociációsivatagon,  
– riadtan rebbent a homok – akit szerettem,  
és aki nem hallott meg;  
akit szeretek,  
és aki nem hall meg, –  
– lassan különvált a rebbenő porból  
ujjam hegyére, s onnan  
kék világom elé rebbent.

Láttam egy magnólia bokrot – nem tudom hol, – sivatag, jól figyelj!, Társíts!:  
őt társítod, tudom.

Ketten álltak a kenyerek előtt, a pult mögött – Mindig rámmosolyognak;  
Szemükbe adom magam,  
Szemembe adják magukat –  
– Jobban szeretném, ha ő adna nekem –  
(én)

Mondja az egyik  
És néz, és nézem  
és megköszönöm a három kiflit.  
És zavarban vagyok, amikor a hátamon érzem: Néznek. Nem „rendeződtem  
az anyag rendjévé.”  
– Ja, – mondta és nézett, – visszavette a kenyeret, egy puhábbat adott:  
– Ez jobb lesz – mondta.  
Még soha nem mondtam nekik semmit. De ...jó! nyugodtan, tisztán a  
szemükbe nézni:  
Visszanéznak.

-----\*-----



– az új viharaidból elárvultan fölbukó sugaras én –  
Madonna-ölében tartja kedvesed esőtől fénylő,  
kapcsolatotokban született, növekvő élő lélektestét.

Kinek mondhatod el?  
Bolond.

Az értelem arany felizzásai,  
az érzelem hatalomátvételei –  
mindezek megkísérlése: pillanatokra csupán

Egy kicsi kacag a kocsiban.  
Erre mondják:  
– Gyöngyözve rötyög:  
Pengeszájak vesztik el keménységüket villanásnyi időre,  
A pupillák előtt a meleg bársonyszél átsuhan.